

tals, sinó que giravolten a l'entorn d'una rivalitat personal entre personatges més o menys influents en la política local i duraran de Nadal a Sant Esteve. Els més grans apassionaments, que tots hem presenciats i que més han sotragat la pau i tranquil·litat de la nostra vila, no han tingut mai caire polític; han sigut sempre per qüestions locals.

Bé és veritat que, uns anys enrera, teníem un Centre Republicà, un Centre Catalanista i un Centre Catòlic, però tots ells aconseguiren una vida migrada i, al cap de poc temps de la seva naixença, se'ls hi feu la partida de defunció. Arbúcies és un poble sense idealitats. Ço que devé més enllà dels seus límits no la preocupa. Talment sembla una població minada pel desengany més esfereïdor. Ella a tot s'avé per tal que no la trontollin massa i els tributs no acreixin gaire el pressupost municipal. Li plau la vida calmosa i reposada i només ço que sacseja el seu repòs i la seva calma, la remou més o menys intensament.

Ço no vol dir que tinguem homes pregonament entusiastes per un ideal polític. Aquí, com a tot arreu, hi han homes fermament convençuts; però la massa general del poble és indiferent i aquells mateixos no palesen pas, fora en moments determinats, l'entusiasme polític, que hom veu en poblacions, que no són pas de la talla d'Arbúcies. Vingué la Dictadura d'En Primo de Rivera i el nostre poble restà fred com abans. Ha caigut la Dictadura i Arbúcies rebé la seva caiguda amb la mateixa fredor, sense sotrats, ni avalots populars. Un dia aparegué una làpida a la Galserana, donant-li el nom d'Àvinguda d'En Miquel Primo de Rivera: el poble ni en feu cas, car no es feu cap acte popular per tal d'inaugurar-la. Ha desaparegut aquella làpida com per art d'encantament, i els arbuciençs han quedat tranquil·lets com estaven. Aquesta és la psicologia del nostre poble. Aquells esdeveniments, en altres pobles, han donat lloc a aldarulls i avalots, que han trontollat la pau llur i han encès una foguerada de rivalitats i renyines. Aquí ni la caiguda dels uns ni la puja dels altres ha portat ni el més petit enrenou. Arbúcies no s'entusiasma per res i si qualche vegada pareix envolcallar-la un esclat d'entusiasme, és una guspira passatgera, que s'apaga sobtadament. La inconstància és la nota característica de la psicologia arbucienca. Però res d'Arbúcies és durader. Els arbuciençs es cansen de tot i ço que avui té començament, amb l'unànim aplaudiment de tothom i en mig d'una joia més o menys esclatant, demà veurà planar damunt séu, el llençol del menyspreu i el núvol d'una indiferència frapant. És aquesta una convicció tan arrelada entre nosaltres que, en començar-se una obra de caire social, tothom li exten la partida de defunció, amb aquella frase lapidària: Farà la fi que fan totes les coses d'Arbúcies. Lo cert és que sempre hom ho endevina. La llei del gastament és la gran llei dels arbuciençs. La inconstància i la manca d'idealitat són els dos factors que empenyen la seva realització. Potser hom no trobaria cap més poble, on aquella llei i aquests factors aconseguissin tan cabal acompliment.